

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Smolkova

Edib Jaganjac

Edib Jaganjac se narodil 14. května 1957 v Sarajevu v bývalé Jugoslávii, kde prožil své dětství.

Měl jsem nejlepší dětství, které se dá představit. My jsme v Jugoslávii byli šťastní, měli jsme peníze, měli jsme volnost, mohli jsme cestovat.

Co vás vedlo k tomu stát se lékařem?

Myslím si, že jsem celý život věděl, že budu lékař. A měl jsem pocit, že nemůže nikdo nezodpovědný dělat třeba neurochirurga.

Proč jste stal válečným chirurgem?

V roce 1992 u nás už začala válka a už je ze mě válečný chirurg. Válečnou chirurgii jsme na rozdíl od Československa my měli na studiu, ale vidět ty takový strašný poranění, na to jsme nebyli připraveni.

Jaké byly první dny války?

První dny války, když se před mojí barákem chodily jednotky Srbský, které zrovna zabili někoho a teď vedle mého baráku jdou nahoru ke kopci, já jsem tam, moje žena, moje dvoje děti, takže jsme dal ženu a děti na obrácenou stranu nějakou ulice ale mimo ulici a já jsem si vzal pistoli, sednul jsem si na chodbu před dveřmi a řekl jsem si, když někdo přijde tak já ho zastřelím oni mě zabijou, ale nezabiju moji rodinu jen, tak zadarmo.

Jak fungoval provoz nemocnice za války?

To se těžko dá vysvětlit. Nejdůležitější je že je to standardní nemocnice, opravdová nemocnice vybavená a připravená, není to polní nemocnice a my máme operační sály, máme rezervy nějakých materiálů, máme nástroje, máme všechno, co je třeba, nemáme laboratoř, nemáme rentgen, protože není elektřina, ale pak zjistíte, že to jde.

Můžete nám popsat, jak probíhal váš válečný den?

Samozřejmě mi nemáme ani zprávy, není televize, není rádio, nemáte žádnou možnost, ani vás nezajímá nic, jak co se děje ve světě, jediné, co vás zajímá je, když se vzbudíte ráno, že jste ještě jeden den přežil a musíte vydržet do noci.

Kolik času jste měl během válečného období na spánek?

A to že jsem řekl, že jsme spali dvě hodiny denně, ono je to doba, kdy jsme neměli jídlo, vodu, nic, muselo se stále pracovat, ale po nějaký době zjistíte, že ty dvě hodiny denně stačí.

Co považujete za vaši největší válečnou ztrátu?

Největší ztrátu válečný považuji to, že dva roky života mojích dětí jsem nebyl.

Ze setkání s manželkou a dvěma malými dcerami po dvou letech se Edibovi Jaganjacovi nejvíc vybaví reakce starší dcery.

My jsme se potkali v Praze nakonec na letišti. A teď se já koukám na tu Sárku, ona stojí a kouká se na mě, to je jako když by se dívala na boha, to je strach a láska nekonečná, neuvěřitelný. To je věc, která mi zůstane navždy.

Po příjezdu do Česka se vrátil k práci chirurga. Ale trvalo mu dlouho, než dokázal, že tady může léčit.

Mně trvalo já nevím, osm let, než jsem získal nakonec to, co jsem měl dvanáct let předtím.

Jste s životem v České republice spokojený?

Ted' jsem šťastný, že jsem tu, ukázalo se, že to byla dobrá volba nakonec a všechno je v pořádku.